

Tak kým jsi?

Pozdrav

Milé sestry, milí bratři, přátelé a hosté vítám Vás na těchto bohoslužbách v 2.adventní neděli slovy apoštolskými: *Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen*

Introit: (Žalm 20, 7-8)

7 Nyní vím, že Hospodin dá svému pomazanému vítězství, on mu odpoví ze svého svatého nebe bohatýrskými činy své vítězné pravice.

8 Jedni se honosí vozy, jiní koňmi, ale my připomínáme jméno Hospodina, svého Boha.

Píseň: DPS

Modlitba

Pane, daruj nám v tomto adventu přijímající srdce. Daruj nám moudrost pro pochopení Tvého příchodu mezi nás. Dávej nám otevřenost vůči poslům tvého slova. Změň náš způsob myšlení a života! Stezky našeho života jsou často klikaté a odvádějí nás od Tebe a věčného cíle. Prosíme ukazuj nám správný směr, aby se narovnaly. Chválíme tě, dobrotivý Otče, za to, že ani dnes nepřestáváš vstupovat do našich životů a konat. Děkujeme ti za všechny okamžiky, kdy jsi přišel, aby ses s námi setkal v naší vlastní slabosti. Děkujeme ti za chvíle, kdy jsi náš pád proměnil v nové povstání, když jsi to, co se zdálo být koncem, proměnil v úplně nový začátek. Prosíme tě, buď s námi i nadále svou mocnou láskou, dávej nám i dál zakoušet svou blízkost, abychom našli odvahu vstupovat s tebou do bolestí, do kterých se vstoupit ještě bojíme. Skrze Krista, našeho Pána. Amen

I. Čtení (J 1, 15-23)

Milí bratři a milé sestry v Pánu Ježíši Kristu, vyslechněte si slova z Písma svatého, jak je nacházíme zapsaná v evangeliu podle Jana 1, 15-23.

15 Jan o něm vydával svědectví a volal: „To je ten, o němž jsem řekl: Přichází za mnou, ale je větší, protože tu byl dříve než já.“

16 Z jeho plnosti jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí.

17 Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista.

18 Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v náruči Otcově, nám o něm řekl.

19 Toto je svědectví Janovo, když k němu Židé z Jeruzaléma poslali kněze a levity, aby se ho otázali: „Kdo jsi?“

20 Nic nepopřel a otevřeně vyznal: „Já nejsem Mesiáš.“

21 Znovu se ho zeptali: „Jak to tedy je? Jsi Eliáš?“ Řekl: „Nejsem.“ „Jsi ten Prorok?“ Odpověděl: „Ne.“

22 Řekli mu tedy: „Kdo jsi? Ať můžeme přinést odpověď těm, kdo nás poslali. Za koho se sám pokládáš?“

23 Řekl: „Jsem hlas volajícího na poušti: Urovňte cestu Páně – jak řekl prorok Izaiáš.“

Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Slůvko dětem (lekce 9 - Abram a Lot) – J. Pešková

Pomůcka – Bonbon 3x

Kdo by si dal bonbon? Nejen děti, ale i dospělí? Máte rádi hašlerky, bonpari nebo medvídky? (Počítáme, že se přihlásí více dětí, lidí, podle počtu přihlášených řekneme, kolik máme k dispozici bonbonů.) Je vás hodně, já mám ale jenom tři bonbony. Jak to uděláme? Bonbon se těžko dělí. Co s tím? Možnosti – hodit je do kostela, strhne se mela, závod, pohádat se o ně, anebo může někdo ustoupit, vzpomene si, že má doma vlastně celou krabici sladkostí a že to nepotřebuje nebo že mu babička s dědou slíbili po kostele zmrzku a tak bonbon může mít někdo jiný. Je tu vždycky i jiná možnost než se pohádat a poprat – můžeme ustoupit, a to nemusí být známka slabosti, ale velké moudrosti a velkorysosti. Mám dost, mohu ustoupit, mohu se rozdělit.

Píseň: „Všechny děti v celém světě“ ze zpěvníku „Bud' Tobě sláva“

Píseň: EZ 214 – Z celého srdce svého

Kázání (J 1, 23); (Iz 40, 3)

Slova Písma svatého, nad kterými se budeme dnes zamýšlet, a která nám poslouží jako základ kázání, jsou zapsaná v evangeliu podle Jana 1, 23.

23 Řekl: „Jsem hlas volajícího na poušti: Urovňte cestu Páně – jak řekl prorok Izaiáš.

3 Hlas volajícího: „Připravte na poušti cestu Hospodinu! Vyrovnajte na pustině silnici pro našeho Boha!

Milí bratři, milé sestry,

Jan je hlasem volající na poušti. Táto věta lze přeložit i jako „hlas hlasitě volající“ nebo „hlas, který hlasitě křičí“. Boží prorok měl nahlas sdělovat Boží poselství. K tomu, abychom mluvili nahlas, či dokonce volali nahlas, je **potřeba mít odvalu**, jistotu v naše poslání a poselství.

Jan se nebál hovořit nahlas, naopak, přál si, aby každý, kdo procházel okolo, zaslechl jeho slova. Byl přesvědčen o tom, že to je Boží vůle pro celý jeho život – hlasitě předávat druhým Boží poselství.

Jenže, jak můžeme aplikovat Janovo prohlášení na dnešní dobu. Hlasitě mluvit? V dnešní době individualizmu a komunikace ve virtuálním světě? My hlasitě voláme (křičíme) buď organizovaně – na sportovní či kulturní akci, anebo když jsme v nebezpečí či ve stresu. Ale to nejsou zrovna situace, kdy představujeme druhým Boha. Lidé nás nenechají ve svých domovech ani tiše šeptat o Bohu, natož o něm hlasitě mluvit.

Kdybychom s druhým lidmi komunikovali více nahlas, než je obvyklé, asi bychom byli považováni za směšné či podivíny. Jak tedy můžeme hlasitě představovat Boží poselství? Může to být náš **charakter, naše chování, naše řeč**, která bude jasně hovořit o Bohu.

Jan věděl kým je, že on je hlasem volajícím na poušti. Odpověď na otázku o tom, kým jsme my dnes, má důležitý vliv na náš život. Ať je naše odpověď jakákoli, nezapomeňme: To, za koho se považujeme a kým jsme má silný vliv na to, kým se skutečně staneme.

Pokud si něco nalháváme, stavíme na špatných základech. Pokud nemáme odvalu říci, kým jsem, naše mlčení nám přinese život bez identity. Když říkáme o sobě pravdu, naše budoucnost bude opravdová a smysluplná.

Před 2000 lety vyslali církevní hodnostáři k Janu Křtiteli delegaci, aby se ho zeptali, kdo vlastně je. V tehdejší době bylo nebezpečné říci, kým jste. Ježíš, takto zaplatit svým životem za to, že říkal, kým je. Prohlásil sám sebe za Mesiáše.

Také Jan potřeboval **velkou odvalu** k tomu, aby řekl, kým je. Byl totiž považován za nebezpečného, protože otevřeně mluvil, a to bylo žádoucí.

Tak kým, Jane, jsi? ptali se Jana pětkrát, aby našli skutečnou odpověď. Jan jim nakonec říká: „Jsem hlas volajícího na poušti: Urovňte cestu Páně“. Jeho odpověď byla krátká, ale výstižná.

Jaká by byla naše odpověď? Kdo jsem? Jaké je mé poslání? Proč tu jsem? Když se nás někdo zeptá na naši identitu, jedinečnost, většinou máme tendenci zmiňovat svoji kariéru, pohlaví, vzdělání, zaměstnání, jméno. Co dále bychom mohli říci? Ano, to vše souvisí s námi samotnými, ale my jsme ještě i někým více. **Jsme synové a dcery Boží**. Každý člověk je tím nejúžasnějším uměleckým dílem Stvořitele v celém vesmíru.

Jan je stal nutným předchůdcem, ale není původcem spásy. Ani ji nepřináší. „**Urovňte cestu Páně**“ není ještě spása sama, i když ji nutně předchází. Spása přichází až v Ježíši samotném. V něm se začíná dít **záchrana**. Naplňuje se tak v konečném a plném rozsahu evangeliem citované slovo proroka Izaiáše (Iz 40,3-5), které v prvé fázi bylo určeno pro cestu z babylonského zajetí, v konečném naplnění ale má u člověka znamenat vstup do Božího království.

Běžné a povrchní prožívání adventu vede křesťana spíš k jeho vlastní osobě než ke Kristu. Jakmile totiž člověk pochopí okřídlená slova „**Urovňte cestu Páně**“ - vše začíná u něho samotného (odřícit si něco, udělat něco navíc, změnit se v něčem atd.).

Malý příklad:

Představte si, že by někdo čekal návštěvu třeba ze Slovenska, čekal by na někoho, koho má rád. A čekal by na něj někde na samotě, třeba na chalupě. Byla by zima, bylo by asi tak metr sněhu. Co by asi ten člověk udělal? Jistě by si zjednal pomoc na to, aby mu někdo prohrnul cestu, a potom by ještě lopatou odházal snůh u vrat a udělal by třeba i místo pro auto ... A teď si představte, že by, až by to všechno udělal, vypnul zvonek, zamkl dveře a nikoho by domů nepustil. Třeba proto, aby mu ta návštěva nenarušila jeho způsob života, jeho plány ... Bláznivé, že?

Podivný to příběh? V evangeliu jsme slyšeli výzvu: „**Urovňte cestu Páně**“. Slyšíme ji každý rok a možná, že si každý rok řekneme: ano, něco si odřeknu. Budu se snažit v adventu číst Písmo. Budu se denně modlit. Snad půjdu i do kostela. A co dál? Dál budou Vánoce, a já už s tímhle vším budu moci přestat a mám zase pokoj, že! Pojedu si zase chvíli po svém. A budu jako ten člověk, který zamkl poté, co nějak připravil dům pro příjezd hosta.

Protože ty popsané (a jiné) adventní činy mají svůj smysl, jsou přípravou cesty pro Krista, který má vejít do našeho života. Přišel k nám, aby zaplnil každý koutek. Až když ho pozveme, pustíme ho dovnitř, teprve potom má celé **připravování cesty smysl**.

Toto není fantazie. Je to něco, co může začít být skutečností hned, v tuto chvíli, kdy i my můžeme otevřít dveře a přivítat Krista ve svých životech.

Modlitba

Pane, děkujeme ti, že jsi přijal podobu nás lidí, že ses stal jedním z nás. Děkujeme ti, že jsi nám otevřel cestu k našemu nebeskému Otcí. Prosíme, dej, ať doba adventu pro nás znamená dobu pokání a prožívání opravdové radosti z tvé odpouštějící lásky. **Amen**.

Ticho – 30 sekund

Píseň: EZ 446 – Moudrosti poklad z nebe

Ohlášky

Přímlovná modlitba

Milosrdný Bože, děkujeme Ti za to, že se k nám skláníš a povoláváš nás, abychom na svých rozličných cestách následovali příkladu Tvého Syna, Ježíše Krista.

- Prosíme Tě o moudrost a odvahu a Tvého Ducha pro všechny úkoly, které nás čekají na místech, kde pracujeme a sloužíme.
- Přimlouváme se za všechny, kteří trpí nesvobodou, válkami a nepokoji, ukaž nám, jak nezústat lhostejní a najít způsob, jak jim – blízkým i dalekým – pomáhat.
- Prosíme za ty, kdo vládnou v naší zemi, ať umějí přijímat moc spíše jako příležitost ke službě než k sebeprosazení, prosíme za moudrost pro ně.
- Prosíme Tě za nemocné, aby došli úlevy, za osamocené, aby nezůstali sami, přimlouváme se za ty, kdo o ně pečují, aby neztráceli sílu a naději.
- Myslíme na ty, kdo jsou někdy ustaraní a unavení péčí o církevní provoz, dávej nám všem radostné srdce a oči a uši otevřené pro potřebné mezi námi i okolo nás.
- Prosíme o to, aby společenství našich sborů byla otevřena všem příchozím, aby naše sbory, střediska i školy byly místem naděje opírající se o víru a lásku.
- Prosíme Tě za Tvou církev v naší zemi i kdekoliv na světě, dávej jí svého svatého Ducha, zbavuj ji strachů, pomáhej nám křesťanům být věrohodnými učedníky Tvého Slova.
- *Každý ti v tichosti svěřujeme své osobní modlitby...*
- Prosíme skrze Krista, našeho Pána, ukazuj nám naši vlastní odpovědnost ve zvěstování evangelia a přijmi i tuto naši společnou modlitbu:

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Slůvko dětí

Píseň: DPS

Posláni (Řím 9, 16)

Nezáleží tedy na tom, kdo chce, ani na tom, kdo se namáhá, ale na Bohu, který se smilovává.

Požehnání

Kéž Bůh vyslyší i tu nejmenší z vašich modliteb!

Kéž Vás Bůh drží pevně ve své ruce!

Kéž Bůh nenechá nikdy ztvrdnout Vaše srdce!

Píseň: EZ 297 – Slyš, jaká to libá píseň